

De dorstigen te drinken geven

Na de hongerigen gevoed te hebben, lezen we nu de opdracht om de dorstigen een glas water aan te reiken. Dat is wel het minste dat je voor iemand kunt doen: een glas water geven. Een klein gebaar, zo belangrijk.

Ik moet denken aan twee verhalen uit de Bijbel. Het eerste verhaal is uit het eerste testament waar het volk Israël onderweg is in de woestijn. Op een gegeven moment is het drinkwater op. Het volk begint te morren. Logisch, zonder water overleef je niet in de woestijn.

Voor ons is water vanzelfsprekend. Het komt gewoon uit de kraan, warm of koud naar believen. In de woestijn is water van levensbelang.

Daarna vervolgt het verhaal over Israël met Mozes die op de rots slaat waarna er stromend en helder water tevoorschijn komt. Een godsgeschenk!

Het tweede verhaal waar ik aan moet denken, is het verhaal over de vrouw bij de put. Ze is een Samaritaanse en ze ontmoet Jezus bij de put ergens midden op de dag. Er ontspint zich een spannend gesprek over water dat veel verder gaat dat het water uit de put dat je met een emmertje omhoog kunt halen. Het gesprek gaat over haar leven, haar inspiratie, haar vertrouwen en haar betekenis.

Overal in de stad en op stations zijn tegenwoordig tappunten voor water aangebracht. We hoeven niet meer letterlijk mensen een glas water aan te reiken want drinkwater is in ons land overal beschikbaar.

Kunnen we mensen iets anders aanreiken?

Overal lees en hoor ik dat mensen een beetje de moed verliezen. De energie sijpelt weg met elke week langer leven met beperkingen en een samenleving die op slot zit. Wat kunnen we mensen aanreiken zodat er weer iets gaat stromen? Zodat we het weer even zien zitten? Zodat we weer kunnen lachen? Zodat we weer betekenis vinden in ons leven?

Misschien een mooie vraag voor de tweede week in de vastentijd.

Joke Kolkman